Voorwoord

Ik zit op het azuurblauwe bankje achter in mijn tuin en zie tot mijn grote verrassing een helikoptertje naar beneden dwarrelen. Soms heb je zo'n mazzel. De herfstzon schijnt van boven door het bruine vleugeltje heen en zo zweeft het vliegmachientje als een flikkerend, bruin-oranje kunstwerk naar beneden. Een walnoot of eikel valt met een noodvaart op het dak van je schuur – bam, hier ben ik. Maar een helikoptertje dwarrelt – kijk mij eens sierlijk zweven. Zelf ben ik meer een walnoot.

Na enkele seconden ligt het helikoptertje trots en hulpeloos voor mijn voeten, op een verzakte flagstone. Het is de ultieme voortplantingsdaad. Wat een offer. Een enkele geluksvogel maakt het tot spruit, of misschien zelfs boom, maar de meesten zullen binnen enkele dagen verrotten, of verdwijnen in de buik van een koolmees. Als je mazzel hebt, word je in een park door een eekhoorn in een leeg vogelnest verstopt als noodrantsoen voor de winter. Hier in onze tuin is de kans op voortplanting nihil. Ik pak het kleinood op. De fijnmazige nerven in het vleugeltje hebben veel weg van de plooien in de palm van mijn hand. Ik neem een hap van het vleugeltje. Misschien omdat het op een kletskop lijkt. Dat slaat nergens op, dat begrijp ik ook wel, maar ik kan het gewoon niet laten. Het smaakt naar luciferhout.

En zo, lieve lezer, probeer ik in mijn stukken het leven te onderzoeken. Een 94 kilo zware aapmens op een bankje in zijn tuin, kauwend op een blaadje van de vrucht van een esdoorn. Om erachter te komen wie ik ben en wat ik hier doe en hoe alles in elkaar zit. Ik probeer in mijn verhalen weg te blijven van de actualiteit. Dat heb ik aan het begin van deze wekelijkse co-

lumn in het sympathieke blad *Mezza* met toenmalig hoofdredacteur Sara van Gorp afgesproken. Jarenlang schreef ik voor media als *Nieuwe Revu*, *Het Parool*, JFK en NRC vileine columns over mensen en gebeurtenissen in het nieuws. Wat heb je eraan? Helemaal niets, als je het mij vraagt. Bovendien zijn andere columnisten daar veel beter in dan ik.

Een waarschuwing vooraf. De verhalen zijn persoonlijk en daardoor in zekere zin beperkt. Ik schrijf zo eerlijk en precies mogelijk over wat ik in mijn leven meemaak, maar die avonturen gaan vaak niet verder dan mijn keukentafel, huis of straat. Ook veel van de hoofdrolspelers zijn steeds dezelfde, namelijk mijn gezin en familie, en onze katten natuurlijk. Dus vergeef mij als ik hier en daar in herhaling val. Zoals ik nu bijvoorbeeld dat dwarrelende helikoptertje zie en het niet kan laten om aan onze vier jongens te denken, die op eenzelfde manier het huis hebben losgelaten waar ik nu naar kijk en op eigen houtje het leven ontdekken. Dan weet ik opeens wat mij te doen staat. Ik pak een paar andere helikoptertjes van de grond en stop ze in mijn zak. Maak je geen zorgen, ik eet jullie niet op, ik ga jullie op een vruchtbaar plekje in het park begraven.

Beau
Amsterdam, oktober 2026

Identiteit

In het Catalaanse kustdorpje Port Lligat staat het huis van de surrealistische schilder Salvador Dalí, bekend van zijn dromerige schilderijen met smeltende klokken, maar evenzeer van het extravagante karakter dat hij uit zichzelf had geschapen, met het omhoogkrullende snorretje ('de antennes van mijn ziel'), de opengesperde, rollende ogen en briljante oneliners: 'Ik doe geen drugs. Ik ben drugs.'

Voor Dalí was identiteit 'geen vaste kern, maar iets wat je kan en moet vormgeven'. Dalí en zijn vrouw Gala kochten in 1930 een vissershut en bouwden het in vier decennia uit tot een prachtig, witgepleisterd huis dat tegen de rotsen omhoogklimt in een tuin vol olijfbomen. Het huis is een surrealistisch kunstwerk op zich, met zowel binnen als buiten in elk hoekje iets wonderlijks, van een ijsbeer in de hal en een telefoon in de vorm van een kreeft, tot een vogelkooitje voor een krekel en een enorm ei op het dak. Je komt ogen tekort. In zijn atelier glijdt het licht van alle kanten binnen en biedt een raam uitzicht op de prachtige baai, als een schilderij op zich. De stoel van de schilder staat er nog en je hoeft je ogen maar even te sluiten om te voelen hoe het zou zijn als je zelf de kunstenaar was die hier in deze ruimte mocht werken. Wat een droom...

Iedere dag stond Dalí vroeg op, want de ochtend was volgens hem de meest vruchtbare tijd om te creëren. In zijn slaapkamer hangt een spiegel precies zó dat de eerste stralen van de zon op zijn gezicht vielen. Althans, dat was het idee. Hij beschouwde dit als 'een heilig moment van wedergeboorte'. Ik sta daar in die slaapkamer en kijk naar het bed en in mijn fanta-

sie zie ik Dalí liggen, in zijn nachthemd, met zijn snorretje, op zoek naar het eerste zonlicht, dat niet op zijn gezicht schijnt, maar ergens verderop over de muur dwarrelt. 'Rotspiegel...' mompelt hij, 'ik kan toch moeilijk dat hele bed ergens anders neerzetten...' Narrig slaat hij het laken van zich af. In de badkamer ziet hij dat zijn snor als een miezerige staart onder zijn neus bungelt. Als hij de punten omhoog probeert te draaien, brokkelen vlokken stijfsel in de wasbak. Nee, het valt niet mee om je identiteit vorm te geven.

Jarenlang heb ik zelf ook geprobeerd mijn identiteit naar mijn hand te zetten, met lange jassen, hoeden, pakken met bloemetjes erop en exuberant gedrag. Met een loodzware Remington-typemachine banjerde ik door de straten om ergens in een café als een wildeman een stuk te gaan tikken. Ik kijk nu in diezelfde spiegel als Dalí. Wat zie ik? Ik zie Beau uit Holland. Zijn ene grootmoeder is een gevluchte immigrant uit Duitsland, zijn andere komt uit Frankrijk. Hij houdt van drop en koeien. Als het Nederlands elftal speelt en het volkslied klinkt, moet hij huilen. Hij houdt van zee, democratie en vrijheid, voor iedereen. Als hij in het buitenland is, wordt hij als aan een elastiek naar zijn land teruggetrokken. Daar waar het huis staat waar zijn kinderen zijn geboren en daar waar hij ooit ten onder zal gaan. Ik kan hoog en laag springen, maar dat is mijn identiteit.